

Duminică, 26 Aprilie, 2026

† Soborul Sfințelor Femei Romance

† Sf. Mc. Chiril, Chindeu și Tasiu din
Axiopolis (Cernavodă); **Sf. Sfințit Mc.
Vasilevs, episcopul Amasiei; Sf. Glafira**

Duminica a III-a după Paști
(a Mironosițelor)

Psalmul 117

¹⁴ Domnul e tăria mea și cântecul meu și El mi S'a făcut mie spre mântuire.

[...]

¹⁸ Certând m'a certat Domnul, dar morții nu m'a dat.

Faptele Apostolilor 6

¹ În zilele acelea, înmulțindu-se ucenicii, Eleniștii¹ cârteau împotriva Evreilor, pentru că în slujirea zilnică² văduvele lor erau trecute

---

¹ Evrei din afara Palestinei, de cultură și limbă greacă; în Ierusalim își aveau sinagoga lor aparte, în care, spre deosebire de acelea ale Evreilor propriu-zisi, cultul se oficia în grecește. Această împărțire s'a păstrat și în prima comunitate creștină.

² Distribuirea zilnică a bunurilor, în

cu vederea.

² Și chemând cei doisprezece mulțimea ucenicilor³, au zis: „Nu e potrivit ca noi să lăsăm deoparte cuvântul lui Dumnezeu și să slujim la mese.

³ Drept aceea, fraților, căutați între voi șapte bărbați, cu nume bun, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, pe care noi să-i rânduiim la treaba aceasta;

⁴ iar noi vom stărui în rugăciune și n slujirea cuvântului⁴”.

⁵ Și a plăcut cuvântul înaintea întregii mulțimi; și au ales pe Ștefan,

---

special a hranei.

³ Ca și în versetul precedent: noii adepți ai lui Hristos; ucenicii apostolilor.

⁴ Principalele îndeletniciri ale apostolilor în reuniunile liturgice ale comunității: rostirea rugăciunilor (inclusiv frângerea pâinii) și cateheza.

bărbat plin de credință și de Duh Sfânt și pe Filip și pe Prohor și pe Nicanor și pe Timon și pe Parmena și pe Nicolae, prozelit din Antiohia⁵,

⁶ pe care i-au pus înaintea apostolilor; și ei, rugându-se, și-au pus mâinile peste ei⁶.

⁷ Și cuvântul lui Dumnezeu creștea; și numărul ucenicilor se înmulțea foarte în Ierusalim; și multă mulțime de preoți se supuneau credinței.

Marcu 15

⁴³ a venit Iosif, cel din Arimateea, sfetnic cu bun chip⁷, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu; și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus.

⁴⁴ Iar Pilat s'a mirat că a și murit;

---

⁵ Cei șapte s'au numit diaconi, adică slujitori, de la cuvântul *diakonía*, deseori repetat în context, care înseamnă slujire. E evident că ultimul era destinat să-i slujească pe cei din comunitatea Eleniștilor.

⁶ Rugăciunea și punerea mâinilor alcătuiesc, până astăzi, actul sacramental al hirotoniei. Alegerea era făcută de comunitate, dar hirotonia, numai de apostoli.

⁷ Consilier de vază al sinedriului, cu ireproșabilă ținută morală; unul dintre demnitarii care aderaseră în taină la Evanghelia propovăduită de Iisus.

și chemând sutașul, l-a întrebat dacă a murit de mult.

⁴⁵ Și aflând de la sutaș, i-a dăruit lui Iosif trupul mort.

⁴⁶ Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într'un mormânt care era săpat în stâncă; și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

⁴⁷ Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus.

Marcu 16

¹ Și de'ndată ce a trecut ziua sâmbetei⁸, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.

² Și foarte de dimineață, în prima zi a săptămânii⁹, au venit la mormânt în răsăritul soarelui

³ și-și spuneau între ele: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?”

⁴ Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese răsturnată.

---

⁸ Adică imediat după apusul soarelui; o indicație în plus că înmormântarea se făcuse în mare grabă.

⁹ Adică, la noi, Duminică dis-de-dimineață.

5 Și intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb; și s'au împăimântat.

6 Dar el le-a zis: „Nu vă'nspăimântați! Pe Iisus Nazarineanul Îl căutați, pe Cel răstignit. A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.

7 Mergeți însă și spuneți-le ucenicilor Săi și lui Petru¹⁰ că va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo Îl veți vedea, așa cum v'a spus”.

8 Și, ieșind, au fugit de la mormânt, că de tremur erau cuprinse și de uimire; și n'au spus nimănui nimic, fiindcă se temeau.¹¹

---

¹⁰ După numeroși comentatori, această menționare specială a lui Petru denotă că el, prin lepădarea de Iisus, căzuse din apostolat și nu mai făcea parte din colegiul celor unsprezece. Chiar dacă sintagma „și lui Petru” (literal) ar însemna „inclusiv lui Petru”, accentul rămâne același. Ca atare, episodul relatat pe larg de Evanghelistul Ioan în 21, 15-17 semnifică reabilitarea lui Petru, reșezarea lui în demnitatea și prerogativele apostolice.

¹¹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Femei neobosite!

N-au dat somn

ochilor lor, nici

genelor lor dor-

mitare, până ce

n-au aflat pe Cel

Preaiubit! Iar băr-

bații parcă se împie-

dică în picioare: merg la mor-

mânt, îl văd pustiu și rămân în

nedumerire: ce putea să însemne

faptul că nu-L vedeau pe Dom-

nul? Nu, aici e vorba de dragoste

chibzuită, care se teme de gre-

șeală din pricina înaltului preț al

dragostei și al țintei sale. Atunci

când au văzut și au pipăit și ei,

fiecare dintr-înșii a mărturisit nu

cu limba, asemenea lui Toma, ci

cu inima: „Domnul meu și Dum-

nezeul meu”, și de-acum nimeni

n-a mai putut să-i despartă de

Domnul. Mironosițele și Apostolii

închipuie cele două laturi ale vie-

ții noastre: simțirea și chibzuința.

Fără simțire, viața nu e viață; fără

chibzuință, viața e oarbă – irosește

mult și dă puțină roadă sănătoasă.

Simțirea trebuie să meargă înainte

și să dea imbold, iar chibzuința

să hotărască timpul, locul, mij-

locul de împlinire și, îndeobște,

întreaga rânduială a ceea ce inima

socoate să facă. Înlăuntrul, inima

merge înainte; iar când e vorba de

faptă – chibzuința. Atunci când simțurile noastre se vor deprinde a deosebi binele de rău, poate că ne vom putea bizui numai pe inimă, așa cum dintr-un pom viu ies de la sine muguri, flori și roade, și din inimă va începe atunci să răsară binele, amestecându-se în chip înțelegător în curgerea vieții noastre.¹²

---

¹² Sfântul Teofan Zăvorâțul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.